

LA CAMPANA DE GRACIA.

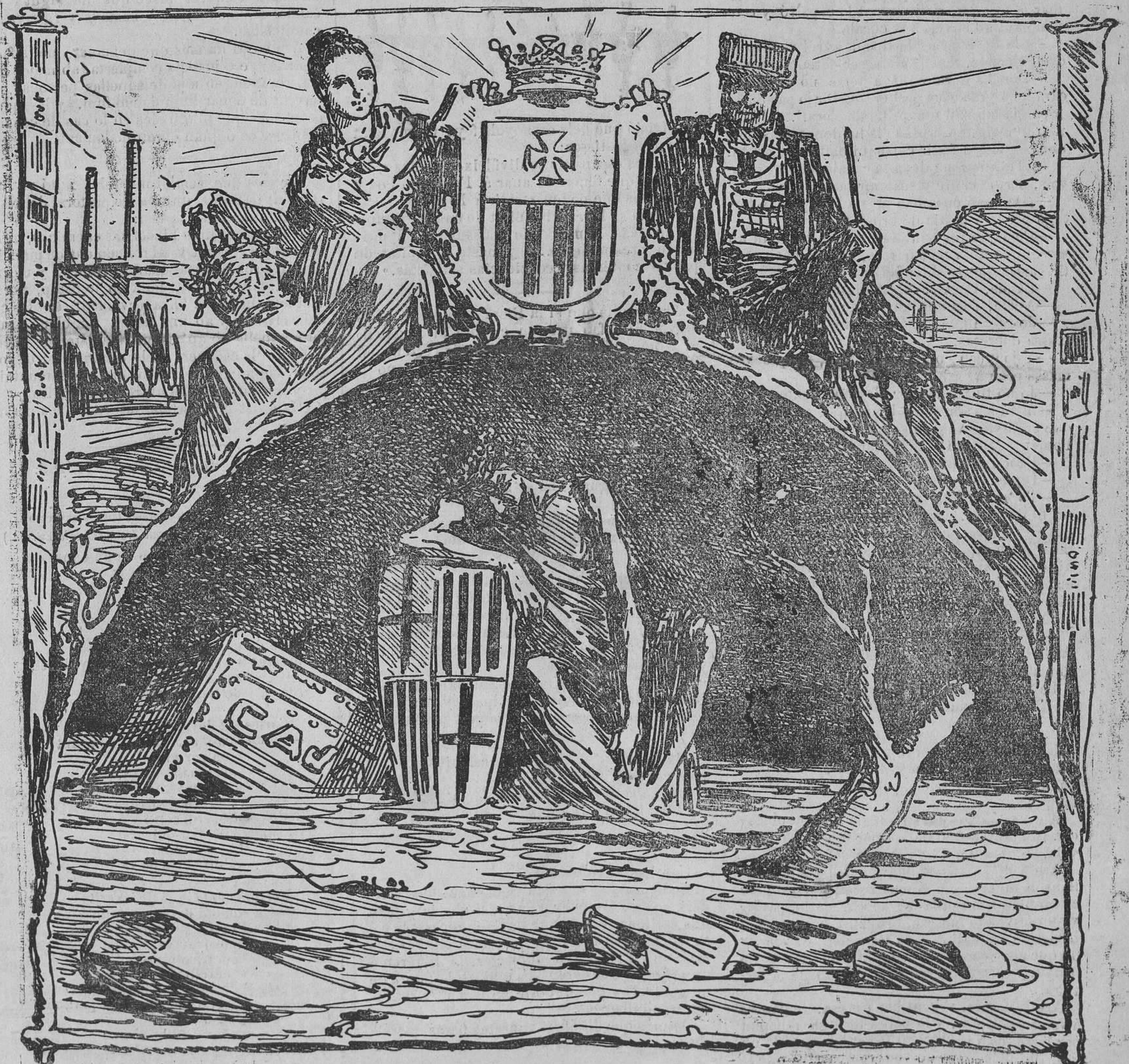
DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIO: RAMBLA DEL MITJ, 20.

JERUSALEM, JERUSALEM, COM MES ANEM MENOS VALEM.

¡Quína festa major mes magre!

FABULAS EN PROSA.

LA CUCALA Y LA TORTUGA.

Era 'l temps en que 'ls animals parlavan. Hi ha que advertirho, perque es digne de saberse que densá que las bestias varen veure qu'entre 'ls homes hi havia molts *animals* que parlavan també, van decidir callarse, per evitar confusions, y á fi de que no se'ls tirés lo mort á sobre.

En aquell temps donchs, una escatosa tortuga ab la coseta á sobre, anava poch á poch pujant y baixant terrossos, en busca de caragols y orugas, ab una paciència digna de un contribuent espanyol. Un terrós es per una tortuga lo que per nosaltres una montanya, y ab aquell pas pausat com si anés á buscar la mort, y fent ja tot lo dia que estava corrent, sense trobar una closca, figuréus quins esbufchs que la pobra no faria.

En cambi tallava 'ls aires volant lleugera com una fletxa, una cucala mes negra que la situació de Espanya, ab mes fam que un carlí sitiati, obrint lo bech com un cessant quant badalla, y no trobant un borinot ni una mosca per medicina.

—¡Qui pogués ser per aquí dalt! vá exclamar la tortuga, mitj torcent lo caparró y contemplant ab enveja á la cucala.

—¡Ja te 'n farías de tips d' ayre! vá respondreli aquesta, fent l' aleta per detenir son vol.

—Donchs mira aquí á terra no hi ha un caragol ni una cuca per' entretenir lo paladar!.. ¡Sembla talment que m'hajan olorat!... Jo estich que alguna bruixa 'ls ha donat alas perque poguessin fugir cap aquí dalt hont ets tu.

—¿Te'n burlas? deya la cucala tot fent giravols, per no caure y sostenir la conversa.

—¿De quan ensá has pres á la reposada tortuga per una bestia de broma?

—Com que per aquí dalt no hi corra ni un mosquit, estich tant fríosa, que no puch sentir parlar que no m'enfadi.

—Calma, Cucala, calma digué la tortuga.

—Ansia, Tortuga, ansia exclamá la Cucala.

—Jo crech que no trobas res, perque vás massa depressa.

—Y jo crech lo mateix de tú, perque vas massa poch á poch.

—Jo no tinch alas per elevarme ¿entens?

—A mí las alas me sobran, que ja sabs tu, que si alguna vegada caich á terra, me costa Poblet y Santas Creus tornar á alsarme...

—Fém una cosa?

—Digas.

—Te 'n vas á ciutat de una volada, portas un fil de grua, una corda d' estendre roba, qualsevol cosa, te la lligas á una pota, me tires l' altre cap, me la lligo jo á la mèva, y aixís completament unidas, y á fi de realisar un mateix objecte, qual es: menjá alguna coseta, ni tu arribas tant depressa, ni jo tant á poch á poch...

—Brava tortuga, exclamá entusiasmada la cucala. ¿Sab que dintre de aqueixa closca hi ha algo?

La tortuga enorgullida per l' elogi, la veje martxar cap á ciutat, furienta com unllampech.

Lligadas ab lo cordill, del modo indicat, anavan pèl mon cucala y tortuga, suant totas dugas lo quilo, y sense trobar ni la sombra de manduca.

A cada pas que davan surgia un nou obstacle. ¡Es tant difícil de apariar un animal que vola, ab un animal que s' arrossega!

Are 'l fil se'ls embolicava entre 'ls brançallons de un arbre, y lo mes xocant es que quan estavan entretingudas en desenredarlo, passava un núvol de moscas, bronzint com si se'n burlessin pel costat de la impacient cucala, y un que altre caragolet tranquilament movent la banya, y mirant de regull per prop de la tortuga.

Are la cucala, veient bona presa, 's posava á volar desfíosa, y la pobra tortuga rebotent per terra, com un picarol lligat á la qua de un gos, l'hi demanava ab véu compassiva que s'

aturés; ó ja veient l' una moscas endavant y l' altra caragols endarrera, cadascú tirava pèl seu cantó; ó ja, en fi, arribant á una timba, la pobra tortuga quedava patalejant en l' ayre y sa asociada, cremada, com un cabo de carlins, de tenir de carregar ab tot lo pes.

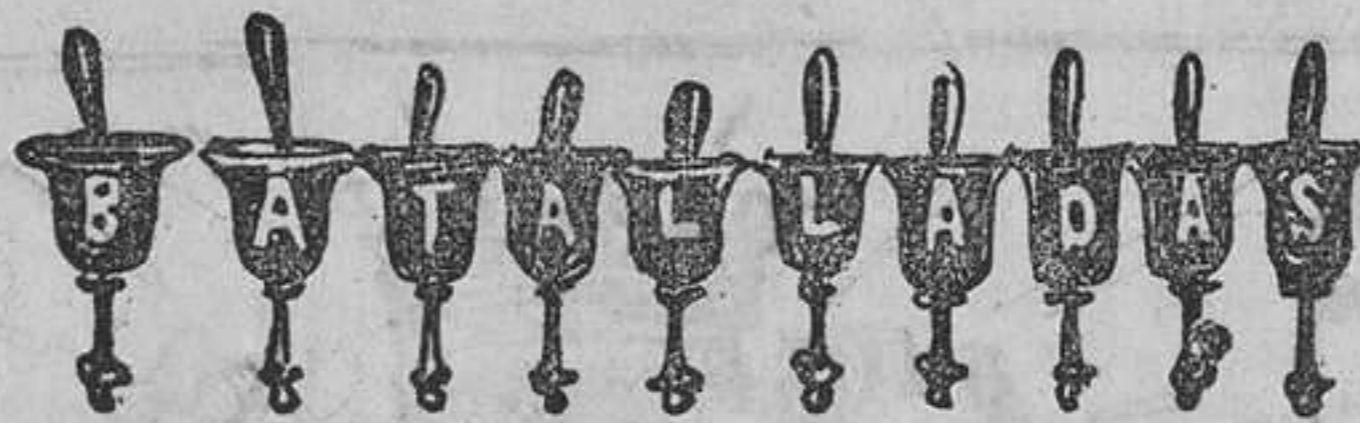
Per fi en un d'aquests terribles moments, cansada ja l'aucella y amobinada de sentir plors y gemechs y veient que alló no podia continuar, pega falconada al fil, lo trenca y la tortuga, tot fent giravols en l' aire, cau despenyada al fondo del abisme.

Com que tenia la closca dura, com los homes cense vergonya, no's féu cap mal: l'únich que l'hi succehí es que caygué d'esquena y's quedá una pila de dias fent bellugar las potetas, y sense poder tornar á posarse dreta.

La cucala fugí xisclant del lloch hont havia comés lo crim, y may mes se n'ha sentit parlar.

Homes polítichs que busquéu coalicions irrealisables, al sol objecte de tenir mes bèn assegurada la pitansa: prenéu exemple en aquesta fábula. ¡No féu may alianzas estólicas, y si sense ellas no podéu passar, jamigo, fastidiarse!

P. K.

Divisió que dels espanyols feya un moderat dels mes castissos:

—«Los espanyols se divideixen en dos classes, uns que tenen de anar á Fernando Póo y uns altres que poden residir á Espanya.

«Aixís se logran la unitat de cultos, la unitat de ideas, la unitat de pensaments, l' unitat de presupuesto.... y hasta l' unitat de panxas contentas y conciencias satisfetas.»

Are resulta que si la Riera de'n Malla no 's desvia, ni 's fa entrar en cintura al Bogatell, ni 's dona mes bona educació al Torrent del Pecat, ni 's fan clavagueras al Ensanxe, no 'n tèn la culpa l' Ajuntament, sino una Junta anomenada «Junta de Ensanxe» que no 's cuida mes que de desterbar.

L' Ajuntament per la sèva part diu que se'n renta las mans.

Ja se las pot molt bèn rentar, que ab aquests últims ayguats, no se'n estarà pas per falta d' aygua.

Quan se las haja rentadas, recórdinse de mirar si deixa l'aygua gayre bruta.

Del Parch n' han tret aquells anuncis que deyan y asseguravan que aquells jardins eran propietat de tota la gent de Barcelona.

Are en lloch de alló hi ha un ORDENO Y MANDO, que á un hom erissantse li fan caure 'l barret á terra.

Aquest despossehimient ocasionará un litigi 'l dia de las eleccions municipals, y l' ajuntament actual ja pot donarse la part perduda.

¿Ja 'u saben? A tots los barcelonins nos han prés per carlistas.

La proba es que 'ns han embargat lo Parch. ¡Aixó ho ha fet lo ilustre marqués de Ciutadilla!!!!

Una hassanya carlista:

En la provincia de San Sebastian, dos artillers anaren á agafar á un paisá sospitós: pero uns carlins amagats que havian preparat la cosa, surten, los agafan, y com un d'ells resistís aixís que 'l pogueren subjectar, lo lligaren á un arbre, li tragueren los ulls ab la punta de un ganivet, y deixantlohi en la má, 's retiraren tranquilament.

Després que digan si aquestas fieras mereixen cap consideració.

S' ha demanat permís pera establir en Madrid una cátedra de tauromáquia.

Ja 'u veuhem: ab la nova situació política, renaix la ilustració, etc., etc., etc.

Los carlins han fusellat al célebre cabecilla Arbolero.

¡Figúrinse si n' havia de ser de dolent; perque ells mateixos se decidissen á passarne'ls taps!..

Los carlins han obert una academia de artilleria y de inginyés.

Una de las asignaturas que s'hi estudiarán será la de «Fundamentos de la religion, en 60 lecciones.»

De aquest modo 'ls artillers carlins podrán enviar las granadas acompañadas de una bona benedició!

Los qui fan gestions ab lo govern, perque miri ab ulls de compassió al bisbe Caixal, personas d'upa, y que demostren ser bons amichs de aquest pastor, mes amich del llop que de las ovellas, hauria sigut millor que haguessin empleat lo paper, la tinta y 'l temps mirant de dissuadir á aquest bisbe que ha sigut l' escándol del mon enter, y hasta la vergonya del catolicisme.

Are no hi ha mes que demanar que 's fassa justicia; ¡e o justicia complerta, ab major motiu, recayent en una de aquellas personas que havent de donar llum donan fum, y las quals están mes que ningú mes en lo cas de coneixe si obran bè ó quan obran malament.

Per mes que sembli mentida, aquí vá literalment traduhit, un tros de pastoral del bisbe Caixal, quan era á la Seu:

—«Entre nostres hipócritas enemichs, hi ha una tal perversitat y tal refinament de malicia, que vius son l' escándol dels pobles, y morts, horrorissan al mon, puix en lo camp, moren casi tots, mirant á terra torvament, ab los cabells erissats y ab una figura semblant en un tot á aquella ab qu' es pintada Satanás, mentres que 'ls cadàvers dels carlins casi bè tots se presentan ab los brassos crusats damunt del pit y mirant al cel ab un rostro angelical.»

¿Han vist mes bestialitat en menos paraulas?

LA CANSÓ DELS CLATELLS.

con diferente lana se envilecen.
(Gran dramasso de la Estrella.)

Dijous estantne prop de un altar
una carlina me vá esplicar
que quan entraren
las boynas mansas
y s' acabaren
las esperansas,
prop de una iglesia van reunirse
los crachs que aguantan lo sol y 'l fret,
per despedirse
de Carlos set.

Carlos set deya, deya plorant:
—De un caical doble molt important
mon cor ansia
saber la hassanya,
y al menys un dia
recorts d' Espanya
tindrè an perdi cetro y corona,
y á Margarida la esplicaré.
La majordona
vá dir: —Jo ho sè.

Horrors contava molt aixirit
entre la sombra dessota un llit:
jo tot sentintlos
hi disfrutava,
la mitra ointlos
s' enretirava:
de goig se 'n reya fins la sabata:
mes... vá deixarme... no sè 'l perquè.
Una beata
deya: —Jo ho sè.

Ell á la guerra vá volgué anar

sa panxa havia de dejunar
 sos ronchs de grossos
 badalls l'hi davan,
 y fins los gossos
 l'esbalotavan
 llavors ab ira desastres feya,
 ¿qui sab si encare cassussa tèt?
 L'escolá deya:
 —Bè prou que ho sè.

De teca, quartos, cera y bon ví
 jo só un bon lladre com tot carli:
 com qu'ell corria
 veient la tropa,
 per mi rebia
 diners y sopa,
 robant li feya jo un bon salari.
 Mes ¡ay! fá dias que no 'n sè re.
 Un presidari
 deya:—Jo ho sè.

Bèn guapo anava dessobre un ruch
 ab l'ample panxa y 'l gros trabuch.
 Com una canya
 brincar lo feya,
 y á la montanya
 rendit s'ajeya.
 Drinch d'orsonava dins de sa ermilla
 res mes puch dirvos ¿Se 'ls feu malbè?
 Un cabecilla
 va dir:—Jo ho sè.

Ab aquells quartos creyentse un dèu
 ab deu cents homes va aná á la Seu:
 allí lluytava
 bèn bè de veras,
 y allí espetava
 pastorals fieras.
 Jo á poch de serhi vaig aná á Tàrrega,
 per só es que ignoro que endevingué.
 Digué en Lizárraga
 —¡Massa que ho sè!

Alli 's van fondre tots los diners
 allí van fernes tots presoners.
 ¡La Seu van pèndrela!
 Morint com moscas
 e lloch de encèndrela
 quedá á las foscas.
 Dèu no féu ploure, perdé la fibra:
 ¿qui sab si 'ls comptes ja l'hi van fè?...
 Un pres ja llbre
 deya:—Jo ho sè.

A n'ell van durlo á Alicanti!
 Mentres passavam l'afrent mes gran,
 mentre'ns xiulavan
 per Barcelona,
 l'empresonavan
 damunt de l'ona.
 Lo barco 'l duya lluny de ma vista
 lluny de la injuria, lluny del xiulet...
 —Historia tristal
 diu Carlos set.

Altres hassanyas se van contar
 ans que la tropa s'ois passar:
 cap d'alegria:
 clatells suaren:
 la lluna eixia
 y 's dispersaren.
 Marcava aquesta negra fortuna...
 Y 'l Terso dantne lo darrer crit
 de:—Aixó es la lluna,—
 s'entorná al llit.

GESTUS.

Es notable baix tots conceptes la nova obra
 que formant part de la acreditada biblioteca
 «Plus Ultra» acaba de veure la llum ab lo títol
 de «El capitan Corcoran.»

Plena de materia interessant, plagada de
 magnífichs grabats, ab portada á tres colors,
 un paper escullit, una impressió esmerada, y
 ab lo millor de tot aixó lo que val no mes que
 UNA PESSETA, se compren que en pochos dias se
 'n hajan agotat alguns milers d'exemplars.

Aquells de nostres lectors que desitjin ad-
 quirirla, la trobaran en la Rambla del Mitj,
 número 20, llibreria de Lopez.

Las festas de la Mercè d' aquest any , no hi
 haurá mes que dugas cosas que las recordin:
 Las funciones de iglesia;
 Y las corridas de toros, extraordinarias.
 ¡Sursum corda! que traduhit al andalús vol
 dir ¡Olé! ¡Olé!

Deya un amich 'nostre:
 —Podrá en la nova situació deixar de ha-
 verhi llibertat y drets ilegislables , que lo qu'
 es á la Riera de 'n Malla, al Bogatell y al Tor-
 rent del Pecat, ningú 'ls quita la autonomia in-
 dividual.

Un cabecilla anomenat Bou ha entrat á
 Fransa ab 200 homes y 70 caballs.
 M'hi jugo una vaca contra un fil de la seva
 boyna, de que va sentir olor d'estofat, la pitjor
 olor que pot sentir un tou.

Cert moderat, segons escriu un periódich,
 deya lo següent:
 —«Si'l mèu pare aixequés lo cap del sepul-
 cre y arribés á dirme que aceptés lo sufragi
 universal, li contestaria: «Ho sento molt: pero
 papá no 'l puch complaure.
 ¿No 'ls sembla que aquest moderat, dèu ser
 molt aficionat als merengues?
 Tenia... ¡papá!

Frasse de un moderat:
 —«Are hi ha en lo ministeri un Vizconde
 del Ponton: algun temps hi haurá á Espanya
 pontons sense vizcondes.»

Llegeixin los diaris de aquestos dias y escriu-
 xeixinse.

En uns temps de tanta religiositat tant bons
 y tant tranquils, fins los sants fan una especie
 de guerra-civil.

Han sortit dugas verges de la Mercè, y ca-
 da una tèt 'l seu partit.

La vella ha conquistat á la Verge del Carme,
 á San Domingo, á San Tomás, y á Pasquetas
 que sense ser cap sant es un dia molt religiós.

La nova se 'n ha endut á un altre Sant To-
 más, á San Antoni, á San Nen y San Nin, y
 fins á San Miquel.

Y l'escándol y la rivalitat omplan la prime-
 ra plana de tots los diaris.

Hi ha que advertir que la vella donará'l ball
 á la Llotja, y la nova á un embalat de la Plas-
 sa de Catalunya, y que 'ls balladors que mou-
 hen las camas baix l'advocació de un sant,
 pagan lo gasto.

DOLORA.

Á UNA CARBONERA.

Eran las dèu, jo 'm llevava
 per atzar tant demati:
 y la foscor que 'm voltava
 novas ganas me donava
 de tornarme'n á dormi.

—¿Qué será? ¿Qué no será?
 deya mitj endormiscat...
 ¡Qu' estrany que no siga clá!
 Deu horas han tocat ja
 y 'l sol, tèt, ni s'ha llevat.
 ¿Tambè allá dalt tenen guerra?
 ¿Se las pegan allá dalt?
 ¿O 'l fanalé está malalt
 ó ab alguna raspa xerra
 demant d'encèndre 'l fanal?

Tot aixó pensava jo,
 y al anar al rentamans
 tot palpant y ab milja pó,
 vaig veure ab molt poch instant
 clarament lo qu'era allo.

No era que 'l cel portés dol,
 ni que gastés tal orgull
 no volent encèndre 'l sol...
 Era un malehit mussol
 que no 'm deixava obrir l'ull.

ANDALUS DEL CLOT.

«Decididament lo virus revolucionari, que
 debém destruir sense pietat, está infiltrat no
 sols en las ideas y las personas, sino fins en

las cosas que 'ls rodejan. Avuy per avuy, fins
 las rieras com la de 'n Malla, que com lo seu
 nom indica no val mes que una malla, á pesar
 de tenir lo seu cauce natural indicat, surt de
 mare é invadeix atribucions que no li cor-
 responen.

»Decididament, s'ha de atacar de ferm al su-
 fragi universal y á la tolerancia de cntos.»
 (Mañé y Flaquer.—De un article inédit.)

Un cessant vá á trobar á un metje y s'en-
 taula lo següent diálech:

—¿De qué pateix?
 —Ja 'u veu: no menjo.
 —¡Oh aixó ray! procuri mudar d'aïres, si li
 es posible vájissen á fora, fassi molt exercici
 y no li donga cuidado que aixó no será res.
 —Qué vol que li diga... 'm sembla que...
 —Sí: no 'n dupti, si 'u fá tal com li dich,
 recobrará l'apetit, tindrà molt bona gana...
 —¡Gana!.. gana! Si lo que jo vinch á buscar
 es que me la fassa perdre, perque com soch
 un pobre cessant, la gana es lo que'm sobra;
 pro no menjo.

Lo mestre de totas las senmanas:
 —¿Quíns foren los fills de Noé?... ¿No foren
 Sem, Cam y Jafet?
 —Si senyor.
 —Y donchs aquestos fills de Noé ¿no eran
 germans?
 —No 'u sè.
 —Com s'entén no 'u sabs: suposat que Noé
 es lo tèt pare, ¿hi ha cap dels fills del tèt pa-
 re que no 't siga germá?
 —Si senyor: la mèva germana.

Parte del Nort:
 —«Las tropas avansan: los carlins retroce-
 deixen.»
 Reflexió que se li acut á qualsevol:
 —Es lògich que 'ls liberals vajan endavant,
 y 'ls carlins endarrera.

Un dels manaments de l'iglesia, aquell que
 diu:—Confessarse á lo menos una vegada al
 any—lo capellá de una partida'l traduhfa á las
 lleys de la guerra, en los següents termes:
 —Minyons: lo tercer acullirse á indult á lo
 menos una vegada al any!... pero tornant sem-
 pre al seno de la santa... partida.

—¡Y dihen que 'ls carlins han perdut ja
 las seva forsa moral! exclamava un ojalatero!
 ¡Y dihen que ja no poden penetrar en una po-
 blació fortificada!

¿Qué componen Molins de Rey y Olot, Gra-
 nollers é Igualada? ¡Tot aixó son miserias!
 Llegeixin los diaris del dimars, y veuran
 que 'ls mateixos negres ho confessan: 740 car-
 lins y 92 oficials, total 832 valents ¡ahont di-
 rian que han entrat!

¡A Fransa! sí senyors, á Fransa!
 Macatxo ¡qué valents!

A UN AMICH MEU.

SONET.

Si véas un que inclinat fá barretadas
 saludant á uns senyors ab cortesia,
 que á la Diputació vá cada dia
 y als restaurants inclina las miradas,
 si veus que tèt las dèu molt afladas
 demostrant lo pobretat de 'n tèt;
 si veus que fá un sonet de hipocresia
 y mans estreny en convulsions forçadas;
 si veus que com un gos de Terranova
 de alguns que.. ja m'entens, segueix la pista,
 buscant ansiós, si 'l que desitja troba;
 si veus que 'l nom mereix de poca roba;
 si 'l veus, ¡pobre home! mira'l: no es artista,
 sino un cessant buscant la sopa boba!

PERICO MATALASSÉ.

Lo dona del Terso es á Navarra.
 Com que per allá á Fransa'l temps comensa
 á fresquejar, ¿que té de fer la bona dona?

Sent casats ¿se'n aconsolarien vostés de trobá'l llit fret?

Alguns estranyan que Monsenyor Simeoni haja obrat ab lleugeresa, fent públich aquell célebre document de la curia, contra la tolerancia de cultos.

¿Com se coneix que ignoran que l' ofici de nunci es fer cridas que llámin!

—¿Ab un gueto com aquell te casas tu Florina? ¿Ab un home plé de xacras, de dolor y de asma? ¿Ab un home tant madú?

—Com mes *madú* mes aviat caurá del *ministeri*, ó sino que'u digan los de Madrid, que no han pogut resistir tot lo setembre.

CANTARELLAS.

Perque m' estimis *Prudencia* de *justicia* m'han fet are, y com no tens *fortalesa* jo t' faré tenir *templansa*.

D.

¿Vols una pulsera noya!... ¿Vols una pulsera Tuyas!... Oh! per xo ray... no t' espantis que are jo me n' deixo dugas...

F. LL.

Sempre que miro la lluna penso ab tú, nineta mèva, com que n' es tan variable crech será parenta tèva.

E. M.

Jo t' estimo molt nineta: pero de cor... si que nó, porque com la ballo prima sempre tinch molt mal de cor.

Tas gallas las veig pintadas ab un coloret molt viu... escolta: ¿L' carmí que gastas es extracto de gotim?

E. X.

—Vosté m' ha trencat lo respecte, deya un senyor molt cremat, á un altre que tenia molta fíema.

—Diguim ahont ne venen, respongué aquest, y n' hi compraré un de nou.

En un poble hi ha una familia que 's diu Digne de apellido.

Un dia anava 'l noy qu' es una criatura á combregar, y l' hi digué 'l capellá:

—Digas noy: «Senyor, jo no só *digne*...»

—¿Com no só *Digne*? exclama 'l noy: si senyor que só *Digne*, sino que are vosté no 'm coneix, porque ahí 'l pare vá tallarme 'ls cabells....

(Histórich.)

Volent un casat donar una sorpresa á la seva dona, 's va fer treure la barba, quedant per casualitat fet y pastat á un amich seu.

Arriba á la casa, truca y la dona surt á obrirlo, y encare no 'l véu, vinga ferli abrassadas y petons

—¿Y are?... ¿Que t' has tornat ximpla? l' hi diu lo marit.

—Cóm? exclama ella tota assorada... Cregas que no t' havia conegut!

Un inglés que un riu passava caygué y mogué un esbalot,

puig lo pobre s'ofegava é invocant á Dèu crilava en son idioma: *¡got! ¡got!* Rondejavan per alla un parell de gats carlins y li varen contestá: —Reu sense *got*, cap de pa: aixis com aixis ja ets dins.

G. L. E.

—¿No es cara, vritat Andreu eixa creu que aqui hi comprat? —Cá ha de ser *caral* ¡Ay caral! ¿No dius tu mateix qu' es creu?

F. LL.

—Ahí un home 'm vá robar. —Donchs pendre 'l nom de vosté. —No senyor: jo só la victima y á qui han de penure es á n' ell.

T. R.

—Antonet: ¡holal! ¿qué fas?— m' ha dit lo mosso Badia tot fent jo una poesia. —Pretench un lloch al Parnás, vet' aqui esplicat lo cas.— Mes lo ximple ha contestat: —Home, ja que hi ets posat encar que no sè de lletra ves si m' hi vol'n admetre per porté ó bè per criat.

A. DE LA F.

ANAGRAMA.

Soch *tot* ab una criada que es de mala *tot* y xata, que sempre porta una bata plena de *tot* y estripada. Ab cinch lletres pots trobar quatre noms lector tant sols y si endavinarlos vols ja tens *tot* per barrinar.

DOS PARAYGUAS FORADATS.

PREGUNTAS.

- 1.ª ¿Quina es la moneda que may es de un sol?
- 2.ª ¿Y 'l pés que per un homé es mes trist de dur?

POCA CARN.

SALT DEL CABALL.

per	y	per	bar	sa	la	y	gos.
sa	per	mo	Seu	bon	re	y	á
per	surt	pro	salts	pa	sa	Car	per
na	pan	Cam	Fran	sech	bons	nyas	mol.
na	tron	cap	á	la	na	d'a	de
la	lo	Ba	Per	á	per	u	ta
jas	lo	Bar	ien	llas	na.	de	llá
ce	cia	po	da	u	Va	cas	fa

DENTETA.

GEROGLIFICH.

A. .XO
's
.XA

UN GALL INGLÉS.

FUGA DE VOCALS.

.n P. 's cl.v. .n. p..
.n' .l p.. .x.nt d' .n p..
. 'n P. l. d... .x. t..
t. t.. h. c.r. .b .n ..

TAUJANOT.

FUGA DE CONSONANTS.

.i.a. .e. .a..e.a
.i.a. .e. .a.a..
.ue .e. .e. .ue .i.i.
.o' .eu.á. .a.a..

J. CUXART.

TORTURA CEREBRAL.

Indiquis un poble de Catalunya, qual nom tinga mes de 99 lletres.

MARCH-BELL.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Un catedràtich de matemáticas digué al seu criat: aqui tens 134 rals: ves y compra conills, perdius y pollastres de la manera següent: que hi haja cinch pollastres mes que perdius y 'l doble de conills que perdius. Venentse 'ls pollastres á 6 rals, los conills á 8, y las perdius á 4, ¿quans pollastres, perdius y conills podia comprar lo criat?

PATERA.

I.

A la quarta-tres y quarta vaig veure caure un rector, que *quart-dos hu* molt volia lo temps de la Inquisició.

Creume, donchs, lector no'n parlis, véste'n á pendre un bon tres barrinant fins qu'endavinis la *tot* que al Ampurdá es.

OSLEC G.

II.

De *total* ne perto jo, de *dos* y *tres* ma mullé. y, ja dolent, ja molt bó, de *prima* tothom ne tè.

UN GANXET.

ENDAVINALLA.

Jo puch arruinar lector una casa de comers, jo sense dirte cap bóla só casi en tots los carrers, y jo ab otras reunidas soch també bon aliment, y jo.... pro ¡xit! que ab paciència encare 't diria 'l qu' es. Sols mira bè, y reflexiona si en aqui mateix me veus.

PERE BOTERO.

(Las soluciones en lo próxim número.)

SUSCRIPCIÓN

á favor de las víctimas del vapor «Express.»

	Rs.
Suma anterior.	3454
Societat de la gana, establerta en una xocolateria de Barcelona.	20
Continuació dels Boters de San Martí:	
Joan Rull.	2
Gregori Tubias.	2
Sebastiá Miralles.	2
Un ciutadá.	2
Un garró.	1
Un garronet.	1
Anton Pujol (tercera vegada).	2
Ramon Canals.	8
Suma dels Boters.	20
Un que renega de la civilitació mentres hi haja guerra.	20
Total.	3514

(Segueix oberta la suscripció.)

IMP. V. Y F. GASPÀR, ATAULFO, 14.
Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.